

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **G. B.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 maja 2017 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w C. z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt VII Ka .../11 (WKK 7/17), odmawiające przyjęcia kasacji skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 24 maja 2011 r., sygn. akt VII Ka .../11 na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

- 1. zmienić zaskarżone zarządzenie poprzez wskazanie, że rozstrzyga ono o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego dnia 6 marca 2017 r.;**
- 2. w pozostałej części zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w C. z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt VII Ka .../11 (WKK 7/17) po raz czwarty odmówiono skazanemu przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 24 maja 2011 r., sygn. akt VII Ka .../11, albowiem została ona wniesiona z przekroczeniem 30-dniowego terminu określonego w art. 524 § 1 k.p.k., jak również po raz kolejny została wniesiona przez tego samego uprawnionego, a więc wbrew dyspozycji art. 522 k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie skazany przedstawił argumentację sprowadzającą się do naruszenia, jego zdaniem, w szczególności konstytucyjnego prawa do sądu oraz naruszenia przepisów postępowania, poprzez przeprowadzenie procesu i skazanie oskarżonego, któremu, jako adwokatowi, przysługuje immunitet materialny, wyłączający możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej. Za wsparciem powyższych tez, w ocenie skarżącego, miało przemawiać przytoczone *in extenso* w zażaleniu orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Podnosząc powyższe, skarżący wniósł „o przyjęcie i rozpatrzenie kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się zasadne jedynie w tym sensie, że jego wniesienie doprowadziło do zmiany zaskarżonego zarządzenia w sposób wskazany w pkt. 1 sentencji niniejszego postanowienia. Należy bowiem zwrócić uwagę, że skazany najpierw sporządził kasację opatrzoną datą 28 lutego 2017 r. (k. 739-765). Złożona ona została w dniu 27 lutego 2017 r. (data stempla pocztowego, k. 766), a nie – jak błędnie wskazano w treści zaskarżonego zarządzenia – w dniu 27 grudnia 2016 r. Kasacja wniesiona 27 lutego 2017 r. została jednak przez skazanego skutecznie cofnięta pismem z dnia 6 marca 2017 r. (k. 767), z uwagi na to, iż „w związku z chochlikiem drukarskim została naniesiona błędna nazwa sądu, do którego miało być zaadresowane pismo procesowe”. W dniu 8 marca 2017 r. wpłynęła do Sądu Okręgowego w C. kasacja z dnia 6 marca 2017 r. (nadana w urzędzie pocztowym w tym samym dniu – k. 794) i nie może budzić wątpliwości, że to jest właśnie kasacja (ostatnia w tej sprawie), o której dopuszczalności w istocie rozstrzygało zaskarżone zarządzenie. Nie kwestionuje tego sam skazany w swym zażaleniu (k. 798). Stąd też konieczność wydania postanowienia reformatoryjnego.

Natomiast prawidłowo przyjął Przewodniczący VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w C., że czwarta z kolei odmowa przyjęcia kasacji G. B. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 24 maja 2011 r., sygn. akt VII Ka .../11 (zob. k. 280, 291 i 300; k. 641, 654 i 675; k. 685, 689 i 699), powinna nastąpić z dwóch przyczyn.

Po pierwsze, ze względu na ewidentne przekroczenie określonego w art. 524 § 1 k.p.k. 30-dniowego terminu zawitego do wystąpienia z nadzwyczajnym

środkiem zaskarżenia. Należy przypomnieć, że postanowieniem Sądu Okręgowego w C. z dnia 1 marca 2012 r., sygn. akt VII Ka .../11 (k. 349-350) nie uwzględniono wniosku skazanego o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku tego Sądu z dnia 24 maja 2011 r. Powyższe oznacza, **że droga do wywiedzenia kasacji w niniejszej sprawie przez stronę została definitywnie zamknięta.** Kwestia niedopuszczalności kasacji w niniejszej sprawie, ze względu na przekroczenie terminu ustawowego, nie może obecnie zostać w żaden sposób podważona, nawet ze względu na najgłębsze choćby przekonanie skazanego o nietrafności wyroku sądu odwoławczego.

Po drugie zaś, w zaskarżonym zarządzeniu trafnie przyjęto, że przeszkodą do przyjęcia kasacji jest także to, że obecnie składana kasacja dotyczy tego samego orzeczenia i po raz kolejny pochodzi od tego samego podmiotu (art. 522 k.p.k.). Ponieważ o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 24 maja 2011 r., sygn. akt VII Ka/11, prawomocnie orzekł Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 14 grudnia 2011 r., sygn. akt IV KZ .../11 (k. 300-301), uznać należy, że zaktualizował się właśnie stan z art. 522 k.p.k.

Skazany w istocie nie jest więc uprawniony do złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia (niedopuszczalność z mocy ustawy) **i sytuacji tej nie zmieni składanie w sprawie kolejnych kasacji** od tego samego wyroku Sądu Okręgowego w C., nawet gdyby środki te różniły się w swej treści. Niedopuszczalność wniesienia kasacji nie ma nic wspólnego z naruszeniem prawa do sądu z art. 45 ust. 1 Konstytucji, które to prawo skazany urzeczywistnił uczestnicząc w procesie karnym w dwóch instancjach sądowych.

Ponieważ zaskarżone zarządzenie uwzględniało wskazania art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. oraz z art. 522 k.p.k., należało orzec jak na wstępie.

